

Sygn. akt II Ca 832/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras SSR del. Radosław Grzęda
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.

z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 26 września 2017r. sygn. akt I C 702/16

- zmienia punkt III zaskarżonego wyroku i nadaje mu następujące brzmienie: „zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3067 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania”
- w pozostałym zakresie apelację oddala,
- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSR del. Radosław Grzęda

II Ca 832/17

UZASADNIENIE

Powódka A. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 6.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2015 r. dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za wszelkie skutki zdarzenia z dnia 30 września 2015r. jakie mogą powstać w przyszłości dla osoby powoda, zwolnienie powódki od kosztów sądowych w całości, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 26 września 2017 r. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. M. kwotę 15.000 zł. (piętnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.000 zł. od dnia 17 grudnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.000 zł. od dnia 22 czerwca 2017r. do dnia zapłaty. Oddalił powództwo w pozostałej części i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.867 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000,00 zł – z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1.000 zł od dnia 17 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 9.000 zł od dnia 22 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty tj. ponad kwotę 5.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i i co do punktu III wyroku w całości. Zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 445 § 1 k.c. i prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. i 217 § 3 w zw. z art. 227 k.p.c. oraz naruszenie przepisów o kosztach postępowania.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i rozdzielenie kosztów procesu.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie tylko w zakresie kosztów postępowania. W pozostałym zakresie jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sađu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Skarżący podnosi w swojej apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten nie jest uzasadniony.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy dokonując tej oceny nie naruszył reguł oznaczonych w powołanym tu unormowaniu, dającym wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Cechą istotną swobodnej oceny dowodów jest ich bezstronna ocena (por. np. K. Piasecki, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1 – 505 , pod red. K. Piaseckiego, Warszawa 2006, t. I, s. 1026). Takiej właśnie – tj. bezstronnej oceny – dokonał Sąd I instancji.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów

w polskim procesie cywilnym, NP. 1966, nr 4, s. 20). Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w tej sprawie materiał.

Swoje twierdzenia Sąd I instancji przekonująco i należycie uzasadnił.

Sąd Rejonowy miał podstawy aby podzielić opinię biegłego M. G. biegły ten bowiem w opinii głównej i uzupełniającej w sposób logiczny i przekonujący wyjaśnił swoje stanowisko i wątpliwości zgłaszane do opinii przez pozwanego. Swoja opinie oparł nie na podstawie subiektywnie zgłaszanych dolegliwości ale na podstawie obiektywnych objawów.

W tej sytuacji wnioski o prowadzenie dalszego postępowania dowodowego w tym zakresie trafnie Sąd I instancji oddalił.

Na podstawie art. 286 k.p.c. można wyodrębnić opinię główną i uzupełniającą. Opinię uzupełniająca sąd dopuszcza gdy opinia główna jest niewystarczająca, tj. wówczas gdy nie daje odpowiedzi na zadane zagadnienia lub nie zawiera pełnego uzasadnienia. Opinia lub jej uzasadnienie nie daje odpowiedzi na zadane pytania, gdy są niejasne, niepełne lub sprzeczne. Opinia jest niejasna jeśli jest niezrozumiała, albo zawiera dedukcje lub konkluzję niezgodną ze sprawozdaniem lub regułami logicznego myślenia. Opinia biegłych jest niepełna jeśli nie wyczerpuje w całości postawionego przez sąd zagadnienia (por. Łukasz Błaszczak, Dowody i postępowanie dowodowe w sprawach cywilnych, Warszawa 2015, s. 631).

Należy podkreślić, że dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych stanowi uprawnienie, a nie obowiązek sądu. W niektórych sytuacjach procesowych mimo braków lub sprzeczności opinii sąd może dane zagadnienie rozwiązać sam, stąd też sformułowanie „sąd może zażądać dodatkowej opinii”. Dokonanie czynności określonych w art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1999 r., II UKN 273/99; wyrok SN z dnia 24 czerwca 2008 r., I UK 373/07; wyrok SN z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74).

Okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy wypowiedzieli się kompetentni co do fachowości biegli, nie może uzasadniać przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii lub z opinii dalszych biegłych. Za nieuzasadnione należy uznać stanowisko według którego nie wolno zaniechać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli dotychczas opracowane opinie biegłych nie dają podstaw do rozstrzygnięcia sprawy w sensie twierdzonym przez stronę. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, że niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona (por. wyrok S.N. z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99).

Należy podkreślić, że Sąd I instancji nie naruszył również art. 445 §1 k.c. Kwota przyznanego zadośćuczynienia nie jest wygórowana i uwzględnia całokształt krzywdy doznanej przez powódkę.

Zasadnie natomiast apelacja zarzuca, że Sąd Rejonowy niewłaściwie rozliczył koszty zastępstwa prawnego. Zgodnie z § 19 rozporządzenia M.S. w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłaty, bierze się pod uwagę wartość zmieniona, poczynając od następnej instancji. Stawka kosztów zastępstwa procesowego powinna być obliczona od kwoty 6000 zł, która wynosi według rozporządzenia M.S. z dnia 3 października 2016 r. kwotę 1800 zł - § 2 pkt. 4. W tym więc zakresie orzeczenie wymagało zmiany.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 i 386 k.c., orzec jak w sentencji.

Barbara Mokras Wojciech Vogt Radosław Grzęda